

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.619 van 12 december 2002
in de zaak A. 115.553/XIV-8103**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. MATHEÏ,
kantoor houdende te 3580 BERINGEN,
Scheigoorstraat 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 11 januari 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 december 2001;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 1 februari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 13 november 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MEULEMANS die, loco advocaat S. MATHEÏ verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 21 september 2001 en zich vluchteling verklaart op dezelfde dag; dat op 27 september 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 13 december 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

“U, die verklaart de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn van Teheran. U zou woonachtig zijn in Narmak in Teheran. U zou een atelier hebben voor de bewerking van ijzeren voorwerpen vijf kilometer buiten Roudehin. Daar zou u reeds sinds 1376 (in Perzische kalender, k.o.m. 1997-98 in Gregoriaanse kalender) bedreigingen hebben gekregen van "Bassidji's". U zou de enige christen zijn geweest in de buurt en ze zouden u daar weg willen. De vensters van uw atelier zouden meermaals zijn ingegoooid en u zou meermaals fysiek zijn aangevallen. Het Ministerie van Financiën zou u bovendien veel te veel belastingen hebben doen betalen. In de elfde maand van 1379 (jan-febr. 2001) zou uw atelier zijn geplunderd. Twee maanden later, op 22/1/1380 (11/4/2001) zou uw atelier dan in brand zijn gestoken. Elke keer er een probleem was, zou u klacht hebben ingediend bij de "Nirou-ye Entezami" van Roudehin, maar dat zou niets hebben uitgehaald. Op 17/2/1380 (7/5/2001) zou u zijn gearresteerd omdat u na de brand van uw atelier het regime zou hebben vervloekt. Op 22/6/1380 (13/9/2001) zou u zijn vrijgelaten. Intussen zouden uw echtgenote en kinderen het land al hebben verlaten en zou uw broer uw vlucht naar het buitenland hebben voorbereid. Drie dagen na uw vrijlating zou u naar Turkije zijn gereisd. Op 21 september 2001 zou u in België zijn aangekomen en heeft u dezelfde dag asiel aangevraagd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u in de loop van de asielprocedure tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig wordt ondermijnd. Zo verklaart u tijdens uw gehoor in dringend beroep dat u besloot het land te verlaten nadat uw atelier in de elfde maand van 1379 (dec-jan.2001) werd geplunderd (CG p.6). Tegenover Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen vermeldde u deze plundering niet. Daar verklaarde u alleen dat acht maanden tevoren uw vensters waren ingegoooid en zes maanden tevoren uw atelier in brand was gestoken (DVZ p.8). Bovendien zou u pas hebben beslist Iran te verlaten na uw vrijlating in 1380 (2001) omdat uw echtgenote en kinderen al gevlucht waren omwille van bedreigingen (DVZ p.8). Ook uw echtgenote (Bidrosian Gharghan Volga) zegt niets over een plundering, hoewel u verklaart dat u er met haar heeft over gesproken en dat jullie daarna hebben beslist Iran te verlaten (CG man p.8). Uw echtgenote verklaart daarenboven dat ze niets van uw problemen afwist totdat u gearresteerd werd (CG vrouw 30/10/01 p.5-6). Volgens haar verklaringen heeft ze zelf besloten Iran te verlaten na de huiszoeking en de dreigbrieven na uw arrestatie (CG vrouw 30/10/01 p.6).

Verder is het zeer bevreemdend dat u en uw echtgenote een verschillend adres opgeven voor uw atelier. Zo verklaart u dat uw atelier gelegen is buiten Teheran, in de gemeente Roudehin (CG man p.3 en 12). Uw echtgenote daarentegen verklaart dat uw atelier in Teheran gelegen is, in een laan die uitkomt op "Meydan Resaiat" (CG vrouw 30/10/01 p.2). Bovendien is het zeer opmerkelijk dat zowel u als uw echtgenote een onbestaand adres in Teheran opgeven als

woonplaats. U zou in de Zarkesh-laan hebben gewoond in de wijk Narmak. De wijk bestaat wel, maar de Zarkesh-laan kon niet worden teruggevonden.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag heeft aangedikt ten opzichte van uw verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo beweerde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vensters acht maanden eerder waren ingegoooid en uw atelier zes maanden eerder in brand is gestoken (DVZ p.8). In dringend beroep verklaart u dat u meermaals fysiek bent aangevallen, de vensters zeker tien keer zijn ingegoooid en dat de Bassicij zou gedreigd hebben u te doden als u uw atelier niet verliet (CG p.6 en 8). U zou ook problemen hebben gehad met het Ministerie van Financiën (CG p. 10). Bovendien vermeldde u op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts één klacht die u zou hebben ingediend bij de "Nirou-ye Entezami" van Roudehin. In dringend beroep daarentegen verklaart u elke keer u een probleem zou hebben gehad, een klacht heeft ingediend. De laatste klacht zou zijn ingediend na de plundering in de elfde maand van 1379 (dec-jan.2001).

Bovenstaande opmerkingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Tot slot zijn de documenten die u heeft voorgelegd ter ondersteuning van uw asielaanvraag, nl. een doopcertificaat en een kopie van uw boekje burgerlijke stand, niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie van uw dossier kunnen wijzigen.”.

2.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een eerste middel het “gebrek aan motivering” opwerpt, met name de schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet);

Overwegende dat de verzoekende partij de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert; dat uit het middel blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht bedoelt; dat het middel enkel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat het interview op het commissariaat-generaal veel langer heeft geduurd dan op de dienst Vreemdelingenzaken en dat zij dus veel meer heeft kunnen vertellen; dat zij haar verhaal niet heeft aangedikt op het commissariaat-generaal doch enkel bijkomende elementen heeft verteld; dat de verschillen in de verklaringen van de verzoekende partij en haar echtgenote aangaande de ligging van het atelier en de woning op een spraakverwarring berusten doch geen echte tegenstrijdigheid vormen;

Overwegende dat met de bestreden beslissing de beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten wordt bevestigd omdat de asielaanvraag bedrieglijk wordt bevonden op grond van tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij;

Overwegende dat het bedrieglijke karakter in de bestreden beslissing niet wordt vastgesteld op grond van het feit dat de verzoekende partij meer uitleg zou hebben gegeven op het commissariaat-generaal dan op de dienst Vreemdelingenzaken; dat wel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij haar verklaringen heeft aangedikt in die zin dat de verzoekende partij voor de dienst Vreemdelingenzaken verwees naar twee aanvallen op haar atelier en één klacht terwijl zij op het commissariaat-generaal als aantal “zeker tien” aanvallen op het atelier vermeldde en klachten, iedere keer wanneer zij een probleem had ondervonden; dat de commissaris-generaal vaststelt dat de echtgenote van de verzoekende partij niet eens over een plundering spreekt, terwijl de verzoekende partij uitdrukkelijk heeft verklaard dat zij haar echtgenote daarover had gesproken; dat de verzoekende partij deze tegenstrijdigheden onvermeld laat in het middel;

Overwegende dat de verzoekende partij aangaande de vaststelling dat de als woonplaats opgegeven Zarkeshlaan niet bestaat, beweert dat het commissariaat-generaal blijkbaar niet over de juiste informatie beschikt om adressen na te gaan; dat zij met zulke algemene bewering niet aantoont dat de bestreden beslissing op een feitelijk onjuist gegeven is gesteund;

Overwegende dat de verzoekende partij aldus niet aantoont dat de commissaris-generaal met deze gegevens op onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen; dat het middel in die mate ongegrond is; dat aldus evenmin de schending van de verder in het middel aangehaalde zorgvuldigheids- en fair-playbeginselen wordt bewezen;

Overwegende dat de verzoekende partij tenslotte in het middel aanhaalt dat zij wel in aanmerking komt om het statuut van politiek vluchteling te bekomen daar zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 1, (A), 2 van de Vluchtelingenconventie; dat dit de grond van de zaak betreft terwijl met de bestreden beslissing is besloten tot de onontvankelijkheid van de asielaanvraag; dat de Raad van State hoe dan ook niet bevoegd is om uitspraak te doen over de gegrondheid van een asielaanvraag;

Overwegende dat het eerste middel derhalve ongegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in een tweede middel “machtsoverschrijding van de commissaris-generaal” opwerpt; dat de door de verzoekende partij aangehaalde feiten minstens prima facie in de Vluchtelingenconventie kaderen, dat

de aanvraag derhalve ontvankelijk had moeten worden verklaard en dat een verder onderzoek noodzakelijk was;

Overwegende dat de asielaanvraag van de verzoekende partij met de bestreden beslissing onontvankelijk is verklaard omdat ze bedrieglijk is; dat in het middel geen enkel element wordt aangevoerd dat afbreuk doet aan de vaststelling van het bedrieglijke karakter; dat de verzoekende partij derhalve niet aantoont dat de commissaris-generaal zich aan machtsoverschrijding zou hebben schuldig gemaakt; dat het middel ongegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. opwerpt omdat de verzoekende partij volgens de commissaris-generaal kan worden teruggeleid naar haar land van herkomst, Iran; dat zij daar echter constant werd aangevallen, zowel door de moslimbevolking als door de overheid; dat zij er niet veilig is zodat de eerbiediging van artikel 3 van het E.V.R.M. in het gedrang komt;

Overwegende dat de verzoekende partij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat immers de bescherming verleend via artikel 3 van het E.V.R.M. slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden; dat degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs; dat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M.; dat het relaas van de verzoekende partij aangaande de problemen die zij had ondervonden in de bestreden beslissing ongeloofwaardig wordt bevonden; dat zij derhalve niet op concrete wijze aantoont dat en op welke wijze haar individueel recht op menswaardige behandeling in Iran geschonden zou zijn; dat zij niet aantoont dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; dat het middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf december tweeduizend en twee, door :

de HH. C. ADAMS,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

M. MILOJKOWIC,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.